

Ὁ λαμπρὸς θάνατος

§ Δὲν ξέρω σὲ ποιά ὑπερρεαλιστικὴ αἴρεση θὰ μπορούσε νὰ καταταγεῖ ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Ἄλκη Γκίνη, ξέρω ὅμως ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ ἔμπνευση καὶ εὐρηματικότητα διαθέτει καὶ πολλὴ μαστοριά. Καὶ αὐτὴ ἢ μᾶλλον σπάνια μαστοριά, ὅταν διαπιστώνεται, προκαλεῖ τόσο στὴν τέχνη ὅσο καὶ στὴ λογοτεχνία τὴν ἰδιαίτερη ἐκτίμηση. Ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἔργο ποῦ ἀνήκει πολὺ στὸ εἶδος του, ταυτισμένο μὲ τὴν ἐκφραστικὴ τοῦ εἶδους του, καὶ ποῦ ἔτσι ἢ ἀλλιῶς πρόκειται νὰ κρατήσῃ. Καὶ ἀκόμα ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ καλλιτέχνη ποῦ δουλεύει, ἔχει δουλέψῃ, σκληρὰ ὥσπου νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ τόσο αὐτονόητο, τώρα πιά, ἀποτέλεσμα.

§ Νομίζω ὅτι τὰ πορτραῖτα τοῦ Ἄλκη Γκίνη ἀποτελοῦν τὴν κορύφωση τῆς τέχνης του. Ἡ λαμπρότητα τῶν χρωμάτων καὶ ἡ σαφήνεια τῶν γραμμῶν, μαζὶ μὲ τὸν συνδυασμὸ πλήθους ἐτερόκλιτων στοιχείων, σχετικῶν πάντως μὲ τὴν ζωγραφισμένη μορφή, δημιουργοῦν μιὰ αἴσθηση κοσμικοῦ παραλογισμοῦ μὲ πλατιῆς μεταφυσικῆς προεκτάσεις. Τὸ πρόσωπο δίνεται ἄθικτο, δίνεται καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ προσώπου, μὰ συγχρόνως γίνεται νύξη πὼς ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰ πρόσκαιρη φλούδα, ποῦ κιόλας φαγώθηκε. Νιώθεις γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο ζωγραφισμένους τοὺς νόμους τῆς φθορᾶς, προπάντων τοῦ πανδαμάτορα χρόνου.

§ Ἐχω γράψῃ κι ἄλλη φορὰ γι' αὐτὸν τὸν ἀδυσώπητο συνδυασμὸ στοὺς πίνακες τοῦ Γκίνη, τὰ λαμπρὰ πράγματα καὶ ὁ λαμπρὸς θάνατος, παράλληλα. Ἡ ἐρήμωση ποῦ προχωρεῖ μεγαλόπρεπα καὶ πολὺ φυσικά, χωρὶς δραματικότητες καὶ ἀπελπισίες. Τὰ σύγχρονα πράγματα μέσα στὴν ἐρήμωση, καθὼς καὶ τὰ σπουδαιότερα ἀπὸ τὰ παλιά. Εἶναι ἡ ἐρήμωση, ὄχι ἡ ἐρημιὰ οὔτε ἡ καταστροφή, ἀλλὰ ἡ φυσικότερη ἐρήμωση μὲ τὰ διάφορα τέρατά της· θηριώδεις κότες, σαρκοβόρες γαλοπούλες, σπουργίτια ἐτοιμοθάνατα, χελιδονόψαρα πάνω σὲ βενζιναντλίες, ἀπὸ τίς ὁποῖες βέβαια ἔχει ἀπορρεύσει ὁ θάνατος, καὶ ἄνθρωποι σὰν ἀνοιγμένες, ξεσκεπάστες, μηχανές, μὲ τοὺς διόλου σιχαμεροὺς μὰ ψυχροὺς μηχανισμοὺς τους στὴ φόρα.

§ Ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Ἄλκη Γκίνη εἶναι πραγματικὰ μιὰ σύγχρονη ζωγραφικὴ ἀπόδοση τῆς ἐποχῆς μας.

Γιῶργος Ἰωάννου